

ЕРИХ КЕСТНЕР

КРАТКОТО ПОСЕЩЕНИЕ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

В понеделник Кюнцелман изпълни ролята на Малболио. След представлението бе възбуден и с недобре изчистен грим, а ние го ескортирахме до нощния бърз влак. Днес, сряда вечерта, той трябваше да се е завърнал. Защото щеше да играе Вурм в „Коварство и любов“. Седяхме на нашата маса в ресторанта на кметството и го чакахме. Той бе в нашия град едва от няколко месеца. Но симпатиите, както е известно, се проявяват веднага или никога. Освен това винаги имахме наум да събираме около нашата маса всички честни мъже, до които можехме да стигнем. Така с Кюнцелман станахме четирима.

— Дано да е нямал неприятности в Кьонигсберг — каза Бьорнер.

Понеже Кюнцелман бе заминал за Кьонигсберг, за да се види с приятелката си Лоте, с която дълги години бяха имали ангажименти в Б. В началото на новия театрален сезон съдбата ги бе разделила. И двамата напуснаха Б. Лоте отиде в Кьонигсберг, а той — в театъра на нашия град. Кюнцелман използва първия си свободен от представления ден, за да я посети.

— Защо да е имал неприятности? — попита Паулих. Той беше най-наивният сред нас.

Бьорнер отбеляза, че вчера вечерта приятелката на Кюнцелман е имала оперетна премиера.

— Може пък да е била пресипнала.

— При субретките това няма значение — казах аз. След това се чукнахме, погледнахме към стенния часовник и продължихме да чакаме.

Най-после Кюнцелман се появи. Изглеждаше блед и недоспал. С отсъстващ вид подаде ръка и на трима ни, седна и се умълча. Тъй като понякога е по-умно да изречеш глупост, отколкото нищо, попитах:

— Е, как беше?

— Рядко съм се смял повече — отвърна той.

Това беше един от неговите изрази. Знаехме го отдавна. Обратно на смисъла му, в устата на Кюнцелман той не означаваше нищо добро. Бьорнер се окашля.

— Да не би премиерата да е била провал?

— Коя премиера?

Кюнцелман държеше чашата си срещу светлината на лампата и разсеяно се вираше в нея.

— Ама че въпрос! Естествено, оперетната премиера в Кьонигсберг!

— Ах, да. Не, имаше огромен успех — отвърна той.

Значи не беше това. Но какво ли можеше да се е случило? Паулих си спомни, че не е добре с месеци да се оставят сами млади и хубави жени.

— Не се ядосвай — каза той. — Тъй върви светът, момчето ми.

— За какво става дума?

— Самотните госпожици понякога страдат от лоша памет. Веднъж една девойка се сгоди с мен, макар че отдавна бе женена в Мюнхен. Напълно го бе забравила.

Паулих се усмихна меланхолично.

— Глупости! — измърмори Кюнцелман. После си пое дълбоко дъх. — Беше съвсем друго.

— Разказвай! — попитахме в един глас.

— Когато вчера сутринта влакът пристигна в Кьонигсберг, Лотхен ме чакаше на перона. Първо ми се хвърли на врата. После ми представи свой колега, някой си Колхас.

— Скъпи — каза ми Лотхен, — за жалост трябва веднага да се върна в театъра. Вчерашната генерална репетиция не мина добре. Директорът настоя за нова репетиция. Нищо не може да се направи. Изкуството иска жертви. Ще се върна по обед. Тогава ще дойдеш при мен. Знаеш адреса. Хазайката ми готви прелестно. До премиерата ще имаме време един за друг. За представлението ще ти оставя при портиера билет за ложа. След премиерата ще се срещнем в ресторанта на театъра. Виждаш, че съм предвидлива жена. Кога заминаваш?

— Утре сутринта в десет. А сега какво да правя?

— Днес Колхас няма представление — каза тя. — Той ще ти покаже града. До скоро! Дай целувчица!

Тя си тръгна. Колхас каза, че знае наблизко едно заведение, подходящо за предобедно пийване. Отидохме там. Имаше право. Заведението бе напълно подходящо. Към дванайсет той заяви, че знае съвсем наблизко още едно заведение. Затова отидохме и там. Имаше право. Това заведение бе на една минута път от първото.

— Аха — промълви Бьорнер.

— Точно така. Оттам не беше много далеч до третото заведение. След това влязохме и в четвърто. После в следващото. После в по-

следващото.

— Ужас! — рече Паулих.

— Точно така. Този Колхас имаше фантастични познания за заведенията. Кьонигсберг е голям град. И навсякъде кръчми!

— И естествено, не отиде на обед.

— Естествено, че не. Също и да пием кафе не отидох.

— А на премиерата?

— И на премиерата не отидох.

— Поне не отиде ли след премиерата в ресторанта на театъра? — попитах. — Та Лотхен те е чакала там!

— Ресторантът на театъра бе единственото заведение в Кьонигсберг, което Колхас не ми показва. Иначе бяхме навсякъде.

По лицето на Бьорнер се забелязаха следи от отчаяние.

— Нали — попита той — не сте прекарали цялата нощ по кръчмите?

— Напротив — отвърна Кюнцелман, — без пауза и завеса между действията. Непрекъснато.

— И после?

— Трябваше да вземем такси. Иначе щях да изпусна влака.

Седяхме почти окаменели. Бьорнер колебливо попита:

— Изобщо ли не видя Лотхен?

— Не, приятели. Ами че кога?

— Сигурно те е търсила навсякъде.

— Може и да е така — каза Кюнцелман. — Но още в началото на изложението си отбелязах, че Кьонигсберг е голям град.

— Разтърсваща картина на човешки страсти — рече Пацлих и си извади носната кърпа, за да се изсекне. — Колко ли си страдал по обратния път, клети приятелю!

— Да, имах страхотно главоболие — призна актьорът.

— Прати ли й телеграма? — попитах.

— Не, тя ми прати — каза Кюнцелман. — Ето я. Бьорнер разгърна телеграмата и прочете:

„Всичко хубаво по житейския път.

Лоте“.

— Много великодушно — казах аз.

— О, да — каза Кюнцелман. — Винаги е била великодушна. —
После викна: — Келнер, едно пилзенско и три пирамидона.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.